

דרך עץ חיים

והוא הקדמה לספר פתיחי חכמיה המיסד על ספר עץ חיים לריבנו חיים ויטאל זלה". חבירו החכם הנעלם כמורה ר' משה חיים לויצ'אטו זצוק"ל

יווצר האדם וממנהיגו הוא עשו ויוכננהו מוכן להבין ולחשכילד השפלה גדולה יותר ממלאכי השרת.

וכבר אמרו רבותינו זכרונם לברכה (בראשית ז' ז'): "אמר להם: חכמתו מרבה משלכם". וכאשר יחפץ בתבונה על-פי דרכו, יגוחו להשיג עד שמי השמים דברים שהם כבשונו של עולם שפט עתיק-יוםין. אך הנה טובו בידך ולך משפט הבחירה, להתחכם ולדעת, או לשאר ערים מכל חכמה, הגם שהלב והשכל בקרוב גופו.

וזה תראה, כי שניים הם בתבונה אחת נבראו: של האדם, והתורה המשפלה אותה. על התורה נאמר (ירמיה כט, טט):

"הלוּא כה דָבְרֵי פֶאֲשֵׁנָה נָאַסְתָּה". והודיענו בזה, כי אמת הדבר שה תורה היא ממש אור אחד נתן לישראל לאור בו, כי לא כחכחות הנכריות וידיעות החל, שאינן אלא ידיעת דבר-מה אשר ישיג השכל בטרחו. אף התורה הנה קדש היא, אשר לה מציאות גבורה בגביה מרים, וכאשר יעסוק בה האדם למיטה, אור היא אשר תאיר בנסמתו להגיעה אותו אל גני מרים, גני הבודא יתברך שמו, בךך הארץ ופעלה חזקה אשר היא פועלת בה. והוא דבר החכם (משלי י, טט): "ויתורה אור אור ממש ולא חכמה בלבד. ולא שפראה אור בךך דמיון, אלא אור ממש, כי זו מציאותה למעלה, ובהכנסה בנשמה, יכנס אור בה כאשר יכנס ניצוץ השם באחד הבתים.

ראף גם זאת, הנה בדקדוק גדול נמשלת לאש ובחשואה מדקדת. כי פאשר תראה הגהלה שאינה מלחה, והשלחת היא בתוכה ממשה וסגורה, אשר בהפיקת בה איזחתפישט ותתלהב ותצא מתרחבת וholeכת, ובשלחתה היא נראים בפה מיini גוונים, מה שלא נראה בתחלה בגהלה, והכל מן הגהלה יוצאה, כן התורה הזאת אשר לפניו, כי כל מלאותיה ואותיותיה כמו גהלה הן, אשר בהאות אותן כזו כאשר הן, לא יראו כי אם גחלים וגם כמעט עמודות, וכי שיטDEL לעסוק בה, אז תתלהב מכל אותן שלחתה גדולה ממלאה בכמה גוונים, הן הידיעות העומדות צפונות בתוך האות היא. וכבר פרשו זה בספר הזה על אלף בית, ואין כבר משל אלא עצמי בפשוט ממש, כי כל אותיות שאנו רואים בתורה כלן מורות על עשרים-ושנים אורות הנמצאים למעלה, והאורות הימ העליונים מזהירים על האותיות, ומכאן נמשכה קדשת התורה, קדשת ספר התורה, ותפלין ומזוזות וכל כתבי הקודש. ולפי הקדשה שבה נכתבים כך הגדיל ההשראה וההארה של האורות הימ על אותיותיהם, וכך ספר תורה שיש בו פסל אחד, נפסל כלו, כי אין ההארה עומדת עליו כראוי, שמתmeshך ממנה הקדשה לעם בכח הקראייה בו.

ונשוב לענין, כי האורות עומדים על האותיות, ובאותם האורות כלולות כל הב Hinot הפרטיות שיש על כל אותן אותות כאשר זכרתי, אך אין מגייע לנשימת הרואה את האותיות ההן אלא אוור אחד סתום כמו הגהלה. אך כשם שיטDEL האדם להבין, וקורא וחוזר וקורא ומתחזק להתפוגן, הנה כך מתלהטים האורות הימ ויוצאים כמו

של הבהת מן הଘחת. ועל זה אמר התנא (אבות ה, כא): "הפוך בה והפוך בה דכלא בה", כי צריכים העוסקים להיות הופכים והופכים עד שתתלהב במעשה האש ממש. והנה ביות השלהבת מתלהת, כבר אמרתי שיש בה כמה גוננים מרים, וכן נמצאים כמה עניים גדולים נכללים בשל הבהת של האור הזה. אמנם עוד עניין אחר נמצא, כי יש כמה פנים ל תורה, וכבר קבלו הקדמונים, שלכל שרש מנשימות ישראל יש כלם בתורה, עד שיש שם רבוא פרושים לכל התורה מחלוקת לששים רבו נפשות של ישראל, וזה נקרא שה תורה מתחוצצת לכמה ניצוצות, כי במתלה מתלהת, ואז נראים בה כל האורות הראוויים לעניין ההיא, ואותם האורות עצם מאיירים בששים רבו דרכיהם בששים רבו של ישראל, וזה סוד (ירמיה כג, כט): "זקפתיש יפצע סלע".

הרי לך, שאף-על-פי שה תורה היא בלי תכליות, ואפלוי כל אותן ממנה היא בן, אך צריך להבotta ואז תתלהב. ונגודה של adam עשי בן, כי גם-בן ישלו כח השגה רובה, אך לא אשר יתלהט בכח התבוננות. ועל זה כתיב (משליב, ח): "כיה יתן חכמה, מפיו דעת ותבונה". וזה, כי כל הנמצאים מדברו של הקדוש ברוך הוא נעשו נמצאים, שהפה הזאת הוא השרש לכל הנברים, רוצה לומר, ההשפעה היוצאה אל כל הנברים מן המקור שהוצאה אותם. ועל-כן נאמר (דברים ח, ג): "כי לא על-הלהם לבדו יחי האדם, כי על-כל-מוֹצָא פִי-הַיּוֹם האדם", שהוא זה הבעל היוצא ומקיים, והוא המתלבש בדברים הנאכלים לzion האדם שכך צריך לו.

והנֶּפֶה הַחֲכָמָה כִּבְרֵר נְתָנָה מִן הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הֽוּא בְּלִב כָּל
בְּנֵי-אָדָם. אָךְ כִּדְיֻן שַׁתְּתַגְּבֵר צָרִיךְ שַׁאוֹתוֹ הַפֶּה הַמִּקְיִם
אָוֹתָה יִנְשֶׁבֶב בְּכָחָ, וְאֵז גַּעֲשָׂה מִמְשָׁ כְּמוֹ הָאָשׁ גַּסְמִין,
שֶׁכְּשֶׁמְנִינְפְּחִים בָּה מִתְלָהָבָת, כֵּן כִּשְׁזָאת הַהַשְׁפָּעָה תַּרְדֵּן מִן הַפֶּה
כְּמוֹ נְשִׁיבָה, תַּלְהָט הַחֲכָמָה וַיַּרְאֵי הַדּוּעָה וַהֲתִבּוֹנָה הַכְּלָלוֹת
בָּה כִּבְרֵר, אֶלְאֶ שֶׁלֹּא הָיוּ נְרָאוֹת, כִּי לֹא הָיָה נְרָאָה כִּי-אָם
הַחֲכָמָה שֶׁהִיא הַשְּׁכֵל עָצָמוֹ, אָךְ הַתִּבּוֹנָה הִיא בִּינַת הַשְּׁכֵל
הַמְּחַבְּרָת דָּבָר אֶל דָּבָר וּמִקְיָמָת דָּבָר בְּדָבָר, וַהֲדָעָה הִיא
הַתּוֹלְדָה הַיּוֹצָאת מִכֶּל אֱלֹהָ, וְאֵלָה לֹא יַعֲשֶׂה פָּעָלָתָן אֶלְאֶ בְּכָחָ
נְשִׁיבָה שִׁינְשֶׁב הַפֶּה הַעַלְיוֹן בָּהָן. וּנְמַצָּא, שֶׁהַחֲכָמָה כִּבְרֵר נְתָנָה,
וַהֲנֶפֶה אִינוּ אֶלְאֶ מִקְיִם אָוֹתָה, אָךְ הַדּוּעָה וַהֲתִבּוֹנָה הָן
מִתְחַדְּשׁוֹת, דְּהַיָּנוּ שְׁמַתְחַדְּשׁ גָּלוּין תִּמְיד רַק בְּכָחָ נְשִׁיבָת הַפֶּה.
וּעַל-כֵּן אָמַר אֱלֹיהָוָא (איוב לב. ח.): "אָכֵן רֹוחַ-הִיא בָּאָנוֹשׁ, וּנְשִׁמְתָּ
שְׁדֵי תְּבִינָם", וְלֹשׄוֹן "נְשִׁמְתָּ" הִוא כְּמוֹ (שם ד. ט.): "מְנִשְׁמַת
אֱלֹהָה" "נְשִׁמְתָּ הִ' כְּנַחַל גְּפָרִית" (ישעיה ל. ל), שַׁהִוא מְלֹשֶׁון
"נְשִׁימָה" וְלֹא מְלֹשֶׁון "נְשִׁמָּה", דְּהַיָּנוּ נְשִׁימָת הַפֶּה, נְשִׁיבָת
הַרּוּחַ. וּזְאת הִיא הַנוֹּתָנָת הַבִּינָה, וְלֹא הִימִים אוֹ הַשָּׁנִים.

הַנֶּפֶה עַל-כֵּן חֹב הִוא מְטַל עַל הָאָדָם לְשִׁים עָצָמוֹ
לַהֲתִבּוֹנָן, כִּי אִם אִינוּ מִתְבּוֹנָן וּמְחַשֵּׁב, הַגָּה לֹא
תַּבּוֹא חֲכָמָה לְבַקֵּשׁ אָוֹתָוֹ, וְנִשְׁאָר בְּחַשֵּׁךְ בְּלֹא יַדְיעָה, וְהוֹלֵךְ
בְּדַרְכֵי הַהֶּבֶל וּבְאֶפְלָה, וּסְזָרִיךְ יַתֵּן דִּין וּמְשִׁבּוֹן לִפְנֵי
מֶלֶךְ מֶלֶכי הַמֶּלֶכִים הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הֽוּא עַל שֶׁלֹּא נִשְׁתְּפָמֵשׁ מִן
הַחֲכָמָה וּמִן הַפֶּחַד אֲשֶׁר הַטְּבִיעָ בּוֹ לְעַשׂוֹתָו חָל. זֶה וְדָאי
פָּתּוֹי הַיּוֹצֵר, הַסּוֹטְרָא-אָחָרָא, אֲשֶׁר יַשְׁתַּדֵּל בְּכָל עַז לַהֲפִילוֹ
בָּזָה וּבְבָא, כִּי כִּבְרֵר יַדְעָ, אֲםַר נִפְלֵא בָּזָה מַעַט, נִשְׁאָר לוֹ לְשׁוֹבֵ

ולהתកומם, כי ידיעת האמת מחייבת הנשמה ומרחיקת ממנה היצור וداعיו, ואין דבר מחייב הנשמה לפני היצור ביחסו הידיעה. ואם היה היה רוחבה ועומדת על לב בני-האדם לא היו חוטאים לעולם, אך לא היה אפלו היצור קרוב אליהם ושולט עליהם, כמו שאין שולט במלכים.

וליהיות שהקדוש ברוך הוא רצה שהאדם יהיה בעל יציר,
שיכול להיות מנצח או נוצח בשкол אחד, لكن שם
בهم הידיעה, אך סגורה כגלות, ושותכל להתרפש
בשלחת, והבחירה בידי האדם. וחקמינו זכרונם לברכה אמרו
(כבא-כתרא עח): "על-כן יאמרו המושלים באו חשבון" (כمرבר כא, כ),
**"המושלים" אלו המושלים ביצרים, "באו חשבון" בואו
 ונחשב חשבונו של עולם. כי מי שאין מושל ביצרו, לא ישים
 עצמו לזה לעולם, אך המושלים ביצרים הם יעשו את הדבר
 זהה וילמדוהו לאחרים לעשות אותו. הלווא האדם, רב שנות
 ימי עומד לחשב חשבות עסקי, עסקי חי שעה, ולמה לא
 ישים אל לבבו אפלו שעה אחת גם לזו את לחשב מתחשב
 ממנה: מה הוא? ולמה בא לעולם? או מה מבקש ממנה מלך
 מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא? ומה יהיה סוף כל עניינו?
 זאת היא הת蘗פה היותר גדולה וחזקה שותכל להמציא נגד
 היצור, והיא קלה, ופעלה גדולה, ופריה רב שיימד האדם
 בכל יום לפחות שעה אחת פנוי משאר כל המתחשבות, לחשב
 רק על העניין הזה שאمرתי, ויבקש בלבד: מה עשו
 הראשונים אבות העולם שכח חישק ה' בהם? מה עשה משה
 רביינו, עליו השלום? מה עשה דוד משיח-ה' וכל הגודלים
 אשר היו לפניינו? ויעלה בשכלו, מה טוב לאדם כל ימי חייו**

לעשות כן גם הוא וטוב לו אז יותר מחשבותיו לדעת באיזה מצב הוא נמצא ועומד לפיה הנרצה: בדרכו אשר דרכו אנשי-השם אלה אשר מעולם מהה, ואם אין? ואם רב ממנה כח היוצר ולא יכול לדין עם שתקיף ממנה? הן זו את חרד היה וצוחה בכרכוכיא הקדוש רבינו שמעון בן-יוחאי בתקינו, תקון עשרי, וזה לשונו: "וי לון לבני-נשא דקדשא-בריך-הוא אסיר עמהון בגלוותא, זיין פון כה וכלה וירא כי אין איש אלא איש לדרכו פנו בעסקין דילhone, בארכין דילhone".

כל הדברים: האדם שאינו חושב על זה, קשה לו מאוד מאד להגיע אל השלמות, והאדם החושב על זה, קרוב אליה מאוד. לא יפנו דעתם מזאת, ולכון יצליחו בכל מעשיהם. אך הטעמait לא ימעיט מלהיות לו קביעות זמן לפחות לשים אל לבו אם מעט ואם הרבה, כי אז יצליכם את דרכיו ואו ישכילד.

אחר שידעת זה להיות המשא הזה עליך להתבונן ולהשபיל על זאת, עתה אשפיכך וואורך מה הדברים אשר עליהם תעמוד להתבונן ולחקר:

הנה החקירה הראשונה אשר תחקר הלא היא על בונתו יתברך שם: על-מה ולמה בראשו את כל הבראיה הגדולה הזאת? ואל תאמר: ומה האדם שיבוא אחריו המלך לבקש את מחסנתו? והמקרא מעיד (תהלים צב) כי: "מאך עמקו מחשבתיך", וזה נראה כגאווה וכגדל-לבב לאמור שיכל למצא בונת המאצלית יתברך שם! אדרבה, על זה נאמר (תהלים כה, יד): "סוד ה' ליראו, ובריתו להודיעם", והוא הטוד הפולל כל עניין המעשים אשר עשה ואשר הוא עושה, ושהחריו

נמשכים כל חקوت הארץ כאשר שם לשמים ולאرض וכל תולדותיהם, כי הלווא לכל המעשימים הרבים והגדולים האלה ימצא סוף ותכלית אחד, וזה הוא הסוד המזכר כאן בפסוק: וחקים אשר הושמו על-פי הבוניה הזאת, כלליהם הוא הברית אשר הזכיר "ובריתו להודיעם" הוא הברית אשר שם לכל נברא לעמוד על מתקנתו ולא יסור, והוא הנרמז במלת "בראשית" "ברית אש", כמו שפרשוהו בתקונים, תkonן CA.

אך כדי להגיעם, מתחילה לדרוש בביבאים מי הוא העקר? הדומם והצומח והחי הם אינם העקרים ונדי, כי אין תועלת במעשיהם ואין להם שלול ובהנה, אמנם, נשאים בני-האדם ומהלאכים וכשתדרש על ענייניהם נמצא היה בון-האדם עקר, ומהלאכים טפליים להם. וזה הסוד פרשו המשורר (תהלים ח.ב): "ה' אָדַנְנוּ מֵהֶדְרִיר שָׁמֶךָ בְּכָל-הָאָרֶץ", אשר-תנה הlord על-השמים", כי הוא ידע העניין על אמתו, איך שהקדוש-ברוך-הוא מקבל כח שביכול מעשה בני-האדם לפועל טובעה עליהם ועם כל הברית. וזה סוד (שם סח. לה): "תנו עוז לאלהים", וגם משה רבינו, עליו השלום, אמר (דברים לב. יח): "צור י לדך תשי", וידענו מה, כי מעשי ישראל מוסיפים כח בגבורתו של מעלה.

זה סדר ההתעוררות לפि החוק אשר שם המאצל יתברךומו: ישראל פועלים למטה הארץ ומחזיקים כחו של הקדוש-ברוך-הוא, ואז הכח שנתחזק מראה הlord במשרתים העומדים על פקחת המעשימים לעשווים, כפי מה שהוא מתעורר לעשות. ולכן כל התעוררות שיהיה המלך

ברוך הוא מתעורר לעשות, יראה העניין במשרתיו העומדים על פקעת המעשימים לעשותם, כפי מה שהוא מתעורר לעשות בזיו המגיע לו ממנה. ועתה נחרז לשרש העניין:

נמצא, כי היזו אשר בהם מהתעוררות המלך, והתעוררות המלך ממעשה ישראל, הרי ישראל עקר הכל, וכן נאמר (קהלים ח. ב.): "מה-אדיר שמי בכל הארץ" זה הוא הכח המכבל שם הקדוש בארץ בסוד: "תנו עוז לאלהים" שזכרתי. "אשר-תנה הויך על-הشمנים" הוא ההוד המתאצל בהתעוררות ומתקפת על השמים במשרתיהם העומדים שם.

ופרש עוד תקון גדול שנעשה על-ידי בני-האדם, והוא מה שאמר (שם פסוק ג.): "מפני עולים וינקיים ישך עוז", וזה כי המלאכים, כיון שאין להם יצר הרע, אין מעשיהם יכולים להעביר אותו, אבל בני-אדם שיש להם יצר רע הם יכולים להעביר אותו. וכי לחת להם כח יותר שייעשו זה התקון בכח גדול, מה עשה? נתן להם שני הערלה, שהן כל הזמן עד שהאדם נכנס למצוות, ואז הסטרא-אחרא מתלבשת בהם יותר, וזה סוד (משל כי. ט): "אולת קשורה לבני-נער". אך באותו הזמן העונות אינם נחשבים, והتورהadraba היה חשובה יותר, והוא עניין הבל פיהם של תינוקות, והבל משבית הסטרא-אחרא לגמרי. וזהו: "מפני עולים וינקיים ישך עוז וגרא להשבית אויב". וזהו לשון "להשבית", שהוא כאחד שעומד במלאה אחת ושותה ממנה. ובמלאכים אין شيء זה, כי כיון שאין יצר שלט בהם, אינם משביתים אותו אלא מגרשים אותו, אבל בני-האדם להם נוגע "להשבית".

וְאֶפְרַיִם לֹכֶד עֲתָה לְשׁוֹן "יִסְדָּקָת עָז".

הַגָּהָה הַתּוֹרָה הִיא הַנִּקְרָאת "עָז" כִּידּוּעַ, שֶׁהִיא הַנוֹּתָנָה כְּחַדְשָׁה בַּסּוֹד "תְּנוּ עָז לְאֱלֹהִים". וְהַגָּהָה קָדָם שֶׁהָאָדָם נֹלֵד מִלְּמָדִים אֶתְתוֹ כָּל הַתּוֹרָה כָּלָה, וְזֹה לְתַתְּ פָּמָה לְגַשְׁמָתוֹ קָדָם שַׁתְּכִנָּס בְּגֻוף, שַׁתְּהִיה כְּלוֹלָה מִכָּל הַתּוֹרָה, לְתַקֵּן כָּל מְדִירָgoת הַקְּדָשָׁה כְּרוֹאי. אֶבְלָל בְּצָאתָה לְעוֹלָם, בָּא מַלְאָךְ וּמַשְּׁפָחוֹ, וְזֹה כִּדְיָה לְתַתְּ מָקוֹם לִיצָּר לְהַתְּאִחוֹ בּוֹ, שֶׁאָמַן אֲבָנָן הִיה נִגְרָשׁ מִפְּנֵי הַקְּדָשָׁה וְהִיה שָׁב לְהִיּוֹת כְּמוֹ מַלְאָךְ, וְגַם לֹא הִיה נִعְשָׂה תָּקוֹן הַהֲשִׁבָּתָה שְׁזַכְּרָנוּ. עַל-כֵּן אָז נִסְתַּתִּם בּוֹ אֹור הַתּוֹרָה, וּהְסִטְרָא-אַחֲרָא שׁוֹלְטָת עַלְיוֹן, וְזֹה נִקְרָא שְׁנִי הַעֲרָלָה שֶׁלֹּוּ, וּבְאֹתוֹ הַזָּמָן צְרִיךְ לִיסְרֹוּ, כְּמוֹ שֶׁאָמַר (משלי שם): "שְׁבָט מִוָּסֶר יִרְחִיקָּה מִמְּנוּ". וְאָמַר (שם כג, יד): "אַתָּה בִּשְׁבָט תְּכִנֵּי, וְנִפְשֹׁו מִשְׁאוֹל תְּצִיל". שֶׁהִיא הַעֲרָלָה מִמֶּשׁ שֶׁאָמְרָנוּ עַלְיהָ (פסחים צב): "הַפּוֹרֵשׁ מִן הַעֲרָלָה כְּפֹרֵשׁ מִן הַקָּבָר", כִּי הוּא מִמְּשׁ קָבָר, בִּמְהָ שְׁגֹרְמָת לָהּ חַשְׁכָּה שֶׁלֹּא יִגְעַץ לָהּ אֹור הַעֲלִיוֹן, וְנִקְרָאת בְּאֶלְוֹ הִיא מִתָּה מִמְּשׁ בְּקָבָר. וְזֹה סּוֹד (aicha ג, ה): "בְּמַחְשָׁבִים הַוְשִׁיבָּנִי כְּמַתִּי עָזָם".

וּבְתִّחְלָה כִּשְׁהַעֲרָלָה בְּגֻוף וּמִעֲבִירִים אֶתְתוֹ אַחֲר שְׁמוֹנָה יָמִים, אֲךָ הַעֲרָלָה הַפְּנִימִית, שֶׁהִיא עֲרָלָת הַלְּבָב, אַיִלָּה סְרָה אֲלָא לְאַחֲר שְׁלַשׁ-עֲשָׂרָה שָׁנִים וַיּוֹם אֶחָד, וְלֹכֶן כָּל אֶתְתוֹ הַזָּמָן הוּא פָטוֹר מִן הַמְּצֹות. וְעַם-כָּל-זֶה בְּאֶתְתוֹ הַזָּמָן צְרִיךְ לִיסְרֹוּ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרָתי, שֹׁזֶה גּוֹרָם לוֹ שַׁתְּפִרְדֵּה הַעֲרָלָה מִמְּנוּ הַיּוֹטֵב, וְאֵז הִיא פּוֹרֶשׁת מִמְּנוּ לְגָמְרִי בְּזַמֵּן הַמִּוּכָן כְּנָאָמָר לְמַעַלָּה. וְעַל-כֵּן אָמַר: "יִרְחִיקָּה מִמְּנוּ" וְלֹא אָמַר "יִסְרָאֵף"

מִמְּנָנוּ", כי אין זה להסירה, כי אם בזמנה תסור. אבל זהו ממש עניין חבות-הקב"ר, שהחבותה עשויה לרוב הקשר הנמצא לזה מא של נחש, שאינה יכולה להפריד אלא אחר החבות, והצדיקים המתקנים עצם כראוי, מרחיקים אותה מהם כל-כך עד שאין אריך לחבות. והנה בן הקבר זהה בגעך, כי האות קשורה בו, וצריך חבות כדי להרחיקה מן הקשר והדבקה זהה, שזו בשתייה זמנה להתפרש, תתרפרש לגמרי מכל וכל, ואם הוא הולך בדרך טוב, הוא מרחיקה מעצמו. והנה בזמן זהה שהוא הרחק הערלה, ההבל היוצא מפיו הוא מכנייע הסטרא-אחרא ושוברה שבירה גדולה, וחוזר וממשיך הכח של התורה שקיבל בראשונה קדם שנולד. וכיון שהשלים לקבל הכת, אז יש-לו לעשות, וכך הוא חיב במצוות.

ויתרע בודאי, בהבל פיהם של תינוקות הרים מתקינים, וזה, כי התורה מתחלשת לפעמים, ולפעמים מתחזקת: מתחלשת על בני-האדם מפני החטאיהם, ובפרט הערב-רב שבישראל, כמו שאמרו בתקונים, והקדוש-ברוך-הוא עושה בסיס לתורה מזה ההבל שאינו בו חטא ובו התורה מתחזקת, כי כבר הוא מוקן לזה להמשיך כה התורה כאמור למעלה. וזהו "מפני עולים ונקיים יסחת עז", והוא ממש "יסחת", וזהו "למן צורך", שהם הערב-רב, "להשבית אויב", שהוא "סוד הסטרא-אחרא", "להשבית" ממש. ואמר "ומתנקם", והוא סוד הנחש שהוא נוקם ונוטר. וזהו סוד לנחש קצוץ רגליו, שנאמר בו (בראשית ג. יד): "על-ଘנן תלך", ולנקם זה, הוא רודף אחר הרגלים, שהוא עניין: "ברבי דרבנן דשליה" (ברכות ו), וזה סוד הרגלים של מעלה התומכות לגוף, ובהן תלוי כה

תמייניות התרבות להחיזיק אותה שלא תפטוט, בסוד "וַתִּמְכִיכָה מֵאָשֶׁר" (משל ג. יח) ונמצא, שהנחש רודף אחר עניין זה, שלא להגיח סמך לתרבות, חס וחלילה, כי הנחש הוא שקרא שלא קאי, אך התרבות היא קשṭא קאי, והוא היה רוץ להנקם מזה ולגרם לתרבות, חס וחלילה, שלא יהיה לה סמך בישראל, ותשתקל ותשכח מהם, חס וחלילה. והבל-פה התינוקות מתקן ממש תקון זה, כי הם תלויים ממש באלו הרגלים העליונות הנקראות "תינוקות של בית רבן" כምפרש בזוהר, והם סמיכי קשות בסוד קשṭא קאי, וזהו "להשבית אויב ומתקום".

נמצא, איך שהתקון הגדול נמצא בידי האדים ולא בידי המלאכים, על-כן גדרו שהו ודי עקר כל הבראיה. ומכאן תדע, כי רק זו היא התכלית אשר בעבורה נברא האדם, ולא היה ראוי להפיצו לו עסק אחר אלא העבודה הזאת. וכן היה מתחלה, שגאמר (בראשית ב. טו) : "וַיַּגְּדֹל הַעֲבֹדָה הַזֹּאת. וְכֵן הִיא מִתְחָלָה", שפירושו חכמינו זכרונם לברכה : זו מצות עשה ומצוות לא-מעשה, והכל במנוחה, כמו שדרשו על מלחת "וַיַּגְּדֹל הַעֲבֹדָה וְלֹשֶׁמֶרֶת", שפירושו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות דרכיהם על-פי שני מנהיגים, כמו אמרם זכרונם לברכה (ברכות סא) : "אוֹי לֵי מַיּוֹצָרִי אוֹי לֵי מַיּוֹצָרִי". ועל-כן יתבאר לך, שככל מה שהאדם עושה לעבודת-השם הוא מה שהוא עושה לפיה התכלית שבבעורה בראשו הבורא יתברך שם, וכל מה שהוא חייז מזה הוא לפיה דעתו של הנחש המקטרג וחפץ לשקרו בדברים אחרים, להרחקו מן הבורא יתברך שם בהפריעו אותו מעבודתו וגונן לו לענש לסбел הדבר הזה על דרך : "וַיַּעֲבֹדְתָם שְׁם אֱלֹהִים" (אתרים ד. כח), כי בדרך שהאדם רוצה

ליילך, בה מוליכים אותו, ובכיוון שהוא בחר בתקלה לשם
אל הנחש בין יהה משפטו, שלא יעשה בזחוריין מעלו, אלא
יסבלתו נגד הזמן אשר גזר עליו, וזהי גורת: "בזעת אפיק
תאכל לחם" (בראשית ג. ט), וזהו הצעיר היותר גדול שבכל מני
הצעיר לנשמה, שסוף-סוף תשוקתת אל מקורה.

אך האיש החכם המבין דבר לאשווין, הנה בהשכילו על
מווצה דבר, ויראה איך כל עסקו העולם אינם אלא מפה
שנשאר האדם בעל-כרחו להיות לדעתו של נחש בדבר הזה,
שלא יוכל להיות תמיד בדרך אחד בעבודת-השם يوم ולילה,
כ丫头ם יצטרך ללבת אחורי הבלתי העולם הזה על-כן יבחר
ל להיות בוחר הרע במעטו, ומעט בעסוק כל מה שיוכל.
וישתדל להרבות בתורה ובעבודתו בכל אשר משיג ידו. ודבר
זה פירוש אליו אל איוב (איוב ה. ח): "כִּי לֹא יֵצָא מַעֲפָר אָנוּ".
הענין, כי הנה כתיב (בראשית ב. ז): "וַיַּצַּר ה' אֶלְהִים אֶת־הָאָדָם
עַפָּר מִן־הָאָדָם". וזהו דהיינו לומר "עפר" או "מן-האדם"?
אך הענין הוא כי רצה המקרא לבאר שני עניינים באדם. הללו
תראה כי הוא נקרא "אדם" על שם אדם, ולא "עפר" על
שם העפר. אך זה הוא לפיה קשור הנמצא בין האדם ובינו,
והוא כי השפע הנשفع מלמעלה יורד מן השמים עד הארץ,
ואחר-כך מקבל אותו האדם, בסוד "דקרה ונקבא", ואחר-כך יוצא
השפע כלול משניהם, כי כן ראוי לפיה הסדר העליון.

זה סוד: "ארץ אשר לא במסgent תאכל-בה לחם" (דברים ח.
ט), וכן "המושיא לחם מן הארץ", שromo אל ההשפעה

העליזונה וועל-כון נקרא האדם "עַזְּ הַשְׁדָּה", כמו שפרשנו על פסוק (שם כ. יט): "כִּי הָאָדָם עַזְּ הַשְׁדָּה", יعن באמת הויא מן הארץ כמו העז. ונמצא, שהחומר של אדם הויא עפר והוא דבק באדמה, שהוא המקום שמקבל כחו, ועל-כון נקרא על שמה. ושות אחד מאליה הדברים לא היה גורם לאדם לא عمل ולא טרחה, וגם שהיצר הרע שהיה לאדם הראשון היה ממש כחוט של בוכיה, כמו אמר זכרונם לברכה (סוכה נב. א) על פסוק (ישעיה ה. יח): "הָוֵי מְשֻׁכֵּי הַעֲזֹן בְּחֶבְלֵי הַשְׂרָא".

ונמצא, שאף-על-פי שחמרו גס, לא זה היה גורם תקף היצר הרע שיש בו עתה, והאדמה, שהיא מקום קבלת ההשפעה, לא הייתה גורמת عمل וטרח לקבל המזון. ולכון אמר: "כִּי לֹא-יִצְאָ מַעַפֵּר אָזֶן, וּמְאָדָמָה לֹא-יִצְמַח עַמְלָה", כי אם העמל יצא מפני העzon, שאז הגיע בחלוקת לטרח בהשתדלות שאינו הולך אל הפללית אשר אליה נברא. ומה שלא עשתה האדמה לאדם שיצא ממנה, עשתה האשה, כי כשהיא יצא מן האדמה - יצא בלי עמל, וכשנולד מאשה, יצא לעמל. ופרש בכאן עקר גדול, שעקר העמל הויא אחר שהתחילו האנשים להolid, והינו "קין - קנא רמסאבותא", כמו שפרש בזוהר, כי אף-על-פי שגם אדם נתמא בחתאו, אבל עקר זהמת הנחש יצא באני חיה, כי בה הטיל הזומה, ונמצא שהלדה כה היהת לעמל ולכון קין היה עובד אדמה, כי האדמה כבר נארה בעבר האדם, כמו שגовар (בראשית ג. י): "אַרְוֹהָה הָאָדָם בְּעַבְוֹרָךְ", כי כאשר [לא] היה ראוי אדם להיות לו מנוחה מכל העמל, הנה האדמה משפעת, מכרח שכך מעלה כחה, ולכון נארה

וְקַיּוֹן שֶׁיֵּצֵא בְּבִחִינַת עַמְלָה, לְכֹה הִיא עוֹבֵד אֶת הָאָדָמָה.

וְהַפְּנִיה בְּתִחְלַה הַשְׂדִים וְכֹל מְדִגּוֹת הַטְמָאָה הַיְיָ שְׁקוּעִים בְּנַקְבָּא דְתַהוֹמָא רַבָּה, וְלֹא הִיא לָהֶם לְשׁוֹטֵט בְּעוֹלָם כָּל. בַּיּוֹן שֶׁהָאָדָם יָרַד בְּמְדִגּוֹת, כְּנֶגֶד עַלְוָה הַשְׂדִים מִמְקוּם וְמַלְאוֹ כָּל הַעוֹלָם, כְּמֵאָמָר רַבּוֹתֵינוּ זָכְרוּנָם לְבָרְכָה (ברכות ו): "וְקִימֵי עַלְוָן כְּכָסֶלֶא לְאוֹגִיא". וְזֹה, כִּי כָּבֵר הַוִּיכָן הָאָדָם לְהִיוֹת נְזֹזֶק, חַס וְחַלְילָה. נִמְצָאת לִמְדָה, כִּי הָאָדָם לֹא לְתִכְלִית עַמְלָנוּקָה, וְלֹא הִיא לוֹ לְהַשְׁתְּדֵל בָּזָה, אֶלָּא מִפְנֵי שָׁפֵר לְדִעָתוֹ שֶׁל נִחְשׁ גָּרָם לוֹ שֶׁלֹּא יוּכֵל לְצִאת מִתְחַת יָדוֹ עַד עַת קֵץ. וְזֹהוּ מַה שָׁאָמָר שְׁלָמָה (קהלת א, י): "הַוָּא עֲנֵין רֵעַ נָתַן אֱלֹהִים לְבָנֵי הָאָדָם לְעֵנּוֹת בּוֹ", עֲנֵין רֵעַ מִמְשֵׁה מִבְּחִינַת הַרְעָה, וְהַוָּא לָהֶם לִמְהָ שֶׁלֹּא הִי חֹרֵין מִמְנוּ עַד זָמֵן הַתְּקוּן הַשְׁלִים. וְלֹזֶאת הַכּוֹנָה אָמָרוּ גַּם־כֵן בְּמַדְרָשָׁה (בראשית־ירבה ט): "אִיכָּה - אִיךָ הָנָה לְךָ, אֶתְמוֹל לְדִעָתִי וְעַכְשָׂו לְדִעָתוֹ שֶׁל נִחְשׁ ? !" כִּי לֹא הִיא לְאָדָם לְעֹשֹׂת אֶלָּא מַה שַׁהְוָא לְתִכְלִיתוֹ שֶׁל הַבּוֹרָא יַתְּבִּרְךָ שְׁמוֹ, וְכַשְׁחַטָּא נָתַן עָצְמוֹ לְהִיוֹת פֹּעַל לְפִי מַה שְׁגֹורָם לוֹ הַנִּחְשׁ. וְהַגָּהָה עַל־כֵן רָאוּי לוֹ לְאָדָם לִמְאָס וְדָאי בְּכָל עֲנֵינִי הַעוֹלָם, וְלַהֲתָאוֹת רַק לְפִי מַה שַׁהְוָא לְפִי תִכְלִית הַבּוֹרָא יַתְּבִּרְךָ שְׁמוֹ. וְמַה שַׁהְוָא מִכְרָחָ לְעֹשֹׂת מִדְבָּרִי הַעוֹלָם לֹא יַعֲשָׂהוּ בְּאַהֲבָה כָּל, אֶלָּא כְּמוֹ שְׁכַפְאֹו שֵׁד. וְלֹכֶן הַשְׁלִים אַלְיִפְזָ (איוב ה, ח): "אָוָלִים אָנִי אַדְרָשָׁ אֶל־אֵל, וְאֶל־אֱלֹהִים אָשִׁים דְּבָרְתִּי", אֲנִיחָ הַבְּלִי שְׁנוֹא שֶׁל הַעוֹלָם כָּלֹו, וְלֹכֶן אַדְרָשָׁ אֶל אֵל וְאָשִׁים עֲנֵינִי לְפִי מַה שְׁפִונָּן בְּבָרִיאָתִי הַבּוֹרָא יַתְּבִּרְךָ שְׁמוֹ. אֵם לֹזֶאת הַזְּדִיקַת אִפּוֹא - שְׁאַיִן לְכָה לְבָקֵשׁ וְלַדְרָשָׁ אֶלָּא מַה לְעֹשֹׂת לְפִי הַתִּכְלִית שְׁפִונָּן בְּכָךְ בּוֹרָאךְ, עַתָּה אָבָאָר לְכָה הַיִּטְבָּה אֶת הַדָּרָךְ אֲשֶׁר תָּלַךְ בָּה

לְאֶחָז בַּחֲכֹמָה עַל דָּרְךָ נְכוֹן, שְׁמֻעָנָה וְאַתָּה דַּע לֵךְ:

הנִּגְהָה זוֹת אֲפִרְשׂ לְךָ רַאשׁוֹנָה, מֵהַ כָּל שְׁכָר עֲבוֹדַת הָאָדָם וַצְדָּקַתּוּ לְפָנֵי הַשָּׁם. הַנִּגְהָה הַגּוֹף הַוְאָהַנוּ שֶׁל כָּל הַעֲבָנִין הָזֶה. כִּי הַגּוֹף בְּהִיוֹתּוּ חִשּׁוֹךְ, הַנִּגְהָה הוּא קָרוֹב אֶל הַסְּטָרָא-אַחֲרָא, וַיֵּשׁ לְהָ שִׁכּוֹת בָּוֹ. וְכֹבֵר רִצּוֹן הַמְּאַצִּיל יַתְּבִּרְךָ שֶׁמוֹ הוּא שֶׁלֹּא לִפְשַׁט וְלִהְשְׁרוֹת קְדוּשָׁתוֹ בָּمְקוּם אֲשֶׁר יִשׁ שֶׁם טָעָנָה וְשִׁכּוֹת לַסְּטָרָא-אַחֲרָא, וּעַל-כֵּן הַקְּדוּשָׁה לֹא הִיה לְהָ לִשְׁרוֹת עַל הַגּוֹף, אֲךָ הַגְּנִשָּׁמָה הַגְּנִנְסָת בָּו יִשְׁלַּחְ לְעַשּׂות מִעְשִׁים עַל-יָדָו שְׁבָכָחָם יַתְּקֹן, וְהַינִּנוּ מִעְשֵׁי הַמְּצֹות, שֶׁהָם כְּמוֹ-כֵן כְּמוֹ חָלָקִי הַגּוֹף. וְכֹל מִצְוָה שַׁהוּא עוֹשָׂה תְּרִיר זֹה קָרִיאָה לְקְדוּשָׁה לְבָוָא וְלִשְׁרוֹת עַל חָלָק מִן הַחָלָקים שְׁבָגִיף וְשָׁרָה עַל-יו הַקְּדוּשָׁה.

וַתְּבִין בָּזֶה, לִמְהַ נִּבְּרָא הָאָדָם מִחְּבָר מִשְׁתִּי בְּרִיות: נִשְׁמָה וְגּוֹף? כִּי אֵי אִפְּשָׁר לְעַשּׂות עֲבוֹדָה כַּזְוּ אֶלָּא בְּמַה שִׁישׁ שִׁיכּוֹת לְרֹעַ, כְּמוֹ שְׁבָאָרָתִי בְּנַחַתִּיב הַקּוֹדָם לְזֶה, מַה שִׁישׁ מִעְלָה יוֹתֵר לְבִנֵּי-הָאָדָם עַל הַמְּלָאכִים. אֲךָ מִצְדָּא אַחֲרָא אִין חָבוֹשׁ מִתִּיר עָצָמוֹ מִבֵּית-הָאָסְפָּרִים, וּעַל-כֵּן מִשִּׁישׁ בָּו הַרְעָ, אֵי אִפְּשָׁר לְפִדּוֹת מִמְּנוּ לְעָצָמוֹ. וּעַל-כֵּן עָשָׂה הַקְּדוֹשָׁ-בָּרוּךְ-הָוּא אֶת הַגּוֹף שֶׁבּוֹ הַרְעָ, וּשְׁם בָּו הַגְּנִשָּׁמָה שַׁהְיָה טְהוֹרָה כִּי שַׁהְיָה תִּתְקַנֵּהוּ וַתִּפְעַלְהוּ מִן הַסְּטָרָא-אַחֲרָא. וּזֹהִי כִּינַת מַה שָׁאָמַרְוּ, שְׁצָרֵיךְ לְאַמְלָכָא לְקְדוּשָׁא-בָּרוּךְ-הָוּא בְּכָל אַיְּבָר וְאַיְּבָר, כִּי הַקְּדוֹשָׁ-בָּרוּךְ-הָוּא אֵינוֹ רׁוֹצֵחַ לְהַתְּפַשֵּׁט בְּקְדוּשָׁתוֹ עַל אַיְּבָרִי הַגּוֹף, כִּיּוֹן שִׁישׁ לְרֹעַ שִׁיכּוֹת בָּהָם, עַד שִׁימְלִיכּוּהוּ עַל-יָהָם עַל-יְהָדִי הַמִּצְוֹת כַּפְאָמָר לִמְעָלָה:

וְהַבָּה זֶה מֵהַשְׁהִיחָה מִזְרִיעַ אֱלֹהָה לְאִיּוֹב בָּאָמָרָו (איוב לה, ה-ו): "הַבָּט שְׁמִים וַרְאָה, וַשׂוֹר שְׁחָקִים גַּבְהָו מִפְּנֵי וְגַרְיָה אַמְצָדָקָת מִהַ-תְּפִזְנָלָו", כִּי רְצָה לְהַזְדִּיעַ בְּתַחֲלָה אֵיךְ שָׁאַיִן הַמְּאָצִיל יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ מִקְבֵּל שֻׁום שְׁנִי מִעֲנִינִי הַתְּחִתּוֹנִים, וְלֹקֶחׁ לוֹ לְמוֹפַת הַשְׁמִים, וְהַוָּא עַל דָּרְךָ מֵהַשְׁאָמֵר יִשְׁעִיה (ישעיה נה, ט): "כִּי-גַּבְהָו שְׁמִים מִאָרֶץ".

וְזֶה הַגָּהָה תְּרָאָה, כִּי בְּהַתְּחִיבָר לְמַעַלָּה בְּגָלְגָלִים אֵיזָה כּוֹכֵב עִם כּוֹכֵב אַחֲרֵי בְּמַבְטָם, יוֹלִידָו טוֹבָה בָּאָרֶץ, וְאַחֲרִים בְּהַתְּחִבָּרִים יוֹלִידָו רָעָה, חַס וְחַלְילָה, וְלֹא מִפְּנֵי זֶה יִשְׁשֵׁם שְׁנִי בְּשָׁמִים בָּזַמָּן מַבְטָח אֶחָד לִזְמָן מַבְטָח אַחֲרֵי, אֶלָּא הַשְׁמִים עַוְמָדִים בְּסִבוּבָם וּמִקּוּמוֹתֵיכֶם, וְאַיִן לָהֶם עֲנִין אַחֲרֵי חַזֵּז מִזָּה, וְכֵךְ הֵם בְּעֲנִינֵם בְּהַוָּלֵד מֵהֶם הַטּוֹב כְּמוֹ בְּהַוָּלֵד מֵהֶם הַרְעָע, חַס וְחַלְילָה. וּנְמַצָּא, שְׁאָפָ-עַל-פִּי שְׁהָם עַוְמָדִים לְהַשְׁפִּיעַ לְאָרֶץ, וְכֵל עֲנִינֵם הוּא הַשְׁפָעָה הַזֹּאת, הֵם אִינָם מִשְׁתַּנִּים בְּהַשְׁפָעָתָם כָּלֶל. כִּן תְּדַמֵּה בְּשַׁכְלָךְ אֵיךְ שָׁאַיִן הַמְּאָצִיל יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ מִקְבֵּל שֻׁום שְׁנִי מִהַשְׁפִּיעַו, כִּי אַפָּ-עַל-פִּי שְׁנִידָאִי הוּא אִינָנוּ צְרִיךְ לְבָרִיאָתָיו, הָיָה אֶפְשָׁר לְחַשֵּׁב שְׁמַצֵּד רְצֹנוֹ אֶם לֹא מִצֵּד הַכְּרָתָה, בְּרַצֹּתוֹ לְהַשְׁקִיף וְלְהַשְׁגִּיחַ עַל בָּרִיאָתָיו לְהַעֲנִישׁ וּלְהַשְׁפִּיר, נְמַצָּא זֶה עָשָׂה בּוֹ, חַס וְחַלְילָה, אֵיזָה שְׁנִי. עַל-כֵן הַזְדִּיעַו אֱלֹהָה שָׁאַיָּנוּ כֵן, אֶלָּא הַמְּאָצִיל יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ לֹא עֲסָק וְלֹא עֲוֹסָק וְלֹא יִעֲסָק כִּי-אֶם בְּשַׁלְמוֹתָו, וְשַׁלְמוֹתָו הִיא לְעֹשָׂת הַיּוֹתֵר טָוב וְלְהַחְזִיר כָּל רָע לְטוֹב, וּנְמַצָּא הוּא עֲוֹסָק בְּשַׁלְמוֹתָו עַד שְׁהַשְׁמִים עֲוֹסָקים בְּסִבוּבָם, וּנְמַשֵּׁךְ מִמְּנוּ לְכָל אֶחָד לְפִי מַעֲשָׂיו, וְהַוָּא אִינָנוּ מִשְׁגָּה עֲסָקוּ מִשְׁלָמוֹתָו. וְזֶה עֲנִין הַגְּבָה שִׁישׁ לְשָׁמִים עַל

הָאָרֶץ, שְׁאָף-עַל-פִּי שֵׁם מִשְׁפִּיעִים אֲלֵיכָה הֵם מְרוֹמָמִים מעַנְיוֹנָה וְאִינָם מְשֻׁתְּגִים לְפִי הַשְׁתְּנוֹת הַהְתִּפְعָלוֹת שֶׁלָּה. וְלֹכֶן אמר: "הַבְּט שְׁמִים וְרָאָה, וְשׂוֹר שְׁחָקִים גַּבְהֹו מִמֶּךָּ".

וְהַגָּה הַשְׁמִים נִקְרָאים בְּשֵׁם שְׁמִים מִצְדָּךְ מִה שֵׁם נִתְוַנִּים כִּפְסָא לְמֶלֶךְ, וְזֹהוּ: "הַשְׁמִים כְּסָא" (ישעיה ס. א), "הַשְׁמִים שְׁמִים לְה'" (תהלים קטו, טז). וְזֹה פְּשׁוֹט שַׁהוּא מְרוֹמָם מִכָּל עַנְיִנִי הָאָדָם. אך שְׁחָקִים נִקְרָאים עַל שֵׁם מִה שֵׁם מִשְׁפִּיעִים, וְזֹה מִה שֶּׁאָמַר רַחֲמִינוּ זָכְרוּנָם לְבָרְכָה (חגיגת י'כ): "שְׁחָקִים שְׁשׁוֹחָקִים מִן לְצִדְיקִים", וְאַפְלוּ בְּבִחְינָה זוֹ סֹוף-סֹוף הֵם גְּבוּהִים מִעַנְיִנִי בְּנֵי-הָאָדָם וְאִינָם מְשֻׁתְּגִים בְּשְׁנָוִיָּהֶם. עַל-פִּנְךָ תְּדַע מִכָּל-שְׁכִין שָׁאַיְן שְׁנָוי לְמַאֲצִיל יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, אֶלָּא "אָסְצְדִּיקָת מְה-תִּתְפֹּנְלֹז?" כִּי-אָם "לְאִישׁ-כְּמוֹךְ רְשָׁעָךְ" (איוב לה, ח) כִּי הָאָדָם בְּמִצְיאוֹת הַרְאָשׁוֹנָה הוּא לְהִיּוֹת קָרוֹב לְסִטְרָא-אַחֲרָא, וַיְהִי הַרְעָ שִׁיק בּוֹ, וְאָם אִינוּ עוֹשָׂה טוֹב, הוּא נִשְׁאָר כְּפֻזָּח תְּחַת הַסִּטְרָא-אַחֲרָא כִּמּוֹת שַׁהוּא, וְהַמַּאֲצִיל יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ בְּעַסְקֹו בְּשִׁלְמוֹתֹו בְּדִחְית הַרְעָ דָוָחָה אֹתוֹ, וְאַיִן הַקְּדָשָׁה מִתְפַּשְׁתָּת עָלָיו. "וְלֹבֶן-אָדָם צִדְקָתְךָ" - אָם מִתְקַן עָצָמוֹ, יִשְׁרָה עָלָיו הַדְּמִות כְּמַרְאָה אָדָם, שַׁהוּא הַשְׁרָאת הַקְּדָשָׁה בְּכָל אִיבָּר וְאִיבָּר. וְעַל-פִּי הַדָּבָר הַזֶּה נִמְצָאת תְּכִלִּת הַשִּׁלְמוֹת כְּשִׁיקוּמוֹ בְּנֵי-הָאָדָם בְּתִחְיַת-הַמְּתִים, שָׁאוֹז תְּהִיכָּה הַגְּשָׁמָה בְּתוֹךְ הָגּוֹף שְׁתִּקְנָה וּזְכָתָה, וְאַז יְהִי עָקֵר שְׁכָרָה, וְהוּא שִׁלְמוֹת הַנְּצָחִיות.

וְעַתָּה אָחֵל לְהַזְדִּיעַ הַדָּבָר אֲשֶׁר תַּלְךְ בָּה עַל-פִּי הַדָּבָרים הָאֶלָּה וְהַתְּכִלִּת הַזֹּאת. שְׁתִים הַגָּה הַעֲבֹודוֹת הַיסּוּדִיות הַצְּרִיכוֹת לְאָדָם לְטַהַר מְטֻמָּאת הַחֲמָר וְלַהֲמָלִיךְ

את השכינה, כנאמר למטה, על איבריו: היפותיות והחויק.
ונבואר היפותיות בתחלה, כי היא סבה לחזוק. וודוד הפלך,
עליו השלום, על זה היה אומר (קהלים כו, יא): "וְאַנְיִ
בַּתְּמֵי אֱלֹהִים, פֶּדְנֵי וְחַנְגֵנֵי", כי כבר שמעת איך הגוף בטבעו
קרוב אל הפטרא-אחרא, והרע שיך לו בו, והוא צריך לפדות
מן, וכי אפשר לעשות זה כי אם בכח היפותיות, וכן
זה תפשך עליו הקדשה, והוא עניין: "וְשִׁפְכָתִי וְגַרְוי רוח חן
וְתְּחִנּוּנִים" (זכריה יב, ז), כי מי שהטמאה רוחקה ממנה, חוט של
חסד משוך עליו מצד הקדשה, וחנו מטול על העליונים
וتحתוניים. וזה עניין נח (בראשית ו, ח): "וַיְנַחֵם מֵצָא חַן בְּעִינֵי הָ",
כי השאר לא היה מוצאים חן מפני הטמאה שהיתה מחשש
אותם, אך הוא היה מוכן לקבל אור הקדשה, ולכך "פֶּדְנֵי
וְחַנְגֵנֵי", כי הקדשה לא תחן אלא למי שהוא פDOI.

וצריך שתדע, כי אף-על-פי שאחיזות הפטרא-אחרא בגוף
היא מועטה, כי החלק היותר קטן הוא השיך לה,
והוא מה שאמרו חכמיינו זכרונם לברכה (סוכה נב): "יִצְרֵר הָרָע
דוּמָה לְחוּט שֶׁל בָּכוּא", כי גם למטה אין הפטרא-אחרא
yonkhat כי אם מן המדרגה התחתונה שבכל המדרגות, וסתור
זה אתתו שבעל-בית, הרجل התחתונה שלה היא
המדרגה הזאת האחרונה שמן יונקים, והוא עניין עקים
הרجل הזאת. והגוף הנכנס בו מצד אותה תו, מצד רגלי העקמה הזו,
כידוע, מה שנכנס בו מצד אותה תו, מצד רגלי העקמה הזו,
ושם הוא מקום שליטה הפטרא-אחרא. וכשהאדם נפדה מן
הפטרא-אחרא, אז מישר الرجل העקמה הזו, כי מוחזיר הרע

לטوب ועושה אותו כלו טוב וקדוש. וזהו: "רגלי עמדה במיישור" (זהלים כו. יב), כי בכוח התחמיות נעשה תיקון זה בסוד הפטו של "תחמים" המעקב מתיישר, ולכון "עמדה במיישור", שלא היה כך מתחלה, וזהי כל העבودה המטלה על האדם. והנה בעבר זה הרע שבגוף, נאמר (micah ה. ח): "והצנע לכת עם אליהך", כי צരיך הסתר, וכי אפשר כל-כך גלווי ופרסום מפני קנאת היוצר הרע וקטרוגיו. אבל כשה נתיישר "במקומות אברך ה'" (זהלים שם), כי לו נאה לברך, אחר שכבר נטהר, כי אין הסטרא-אחרא יכולה להתחזז ולקטרג אלא במקום שיש לה בית אחיזה. וזהו: "שומר רגליך כאשר תלך אל-בית האלים" (קהלת ה. ז), כי בתחלה צരיך אתה לשמר הרجل של הפטו לישר אותה, ולאחר-כך תלך אל בית האלים. או כי ידוע שמלכות נקראת "בית", וכבר אמרנו, ששאות הSTRU-אחרא היא מן המדרגה התחתונה שבכל המדרגות שבמלכות, נמצאת זאת בנותו: שומר רגליך כאשר תלך אל "בית", לומר לך לתקן אותה הרجل שיש לה אחיזה ב"בית", זו היא בחינת מלכות. וכשתחשssa התקון הנזכר למעלה בתמיות, אזי התחמיות תתן חזוק לךשה, כי בזמן זה השכינה בסוד "מגדל הפורח באוויר", וזה סוד: "ירוח אלים מרוחפת על פני הרים" (בראשית א. ב), שהוא מרחפת על בניה להצל את מי שהוא ראוי להנצל. אבל כשיתקן הכל, אזי יהיה נקרא "מגדל-עז", כמו שכחוב (משלי י. ז): "מגדל-עז שם ה', בודרין צדיק ונשגב", כי התקון יהיה בשייטת בתמיות, אזי יתן עוז לשכינה ותהיה נקראת "מגדל-עז" בו ירוץ צדיק, שהוא היסוד, שנקרא "צדיק

ונשגב" מן הסטרא-אַחֲרָא. ונראה לי, מאחר דאיתא במאמר חכמיינו זכרונם לברכה (ברכות ו): "הָנִי בְּרִכִּי קָרְבָּנוּ דְשָׁלָה", מניהו הוא", אבל כשיתקן, אזי לא תהיה עייפות ושלחות לחכמי התורה, כי אז יקאים מקרא שפטות (עכדרה א, כא): "וְעַלְוֹ מָשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן" גם התרין מישיחין שתהיה להם עליה מתוקה הקלות עם כל הבוראים שברו עם השכינה, "לְשִׁפְטֵת אֶת-הָר עַשּׂוּ" - ואז תבער הסטרא-אַחֲרָא מן הארץ, "וְהִתְהַלֵּךְ לְהָמְלֹוכָה" - אזי יחיד וחبور קדשא-בריך הוא ושבינתו, "בַּיּוֹם הַהוּא יְהִי ה' אֶחָד וְשָׁמוֹ אֶחָד" (זכריה יד, ט), Amen, כן יעשה האל, Amen נצח סלה ועד, Amen סלה.

הגה ממאמרים אלו תבין ותשכיל בשכלך הוזך, כי אין תרופה למכתנו כי אם בעסק התורה, כי אין לך דבר המחליש כוח הסטרא-אַחֲרָא כי אם עסוק התורה, כמו שהגד לנו שבימי המנוח החסיד המקובל הגadol הרב רבי שמושון אסטריפאלאיר, כשהיה היה הגורה, רחמנא לאצלו, בשנת ת"ח, השבע הרב הנזcker למלחה לטרא-אַחֲרָא ושאל אותה: על מה ולמה אתה מקטרגת על עמנו בני-ישראל יותר מכל האמות? והשיבה לו: יתבטלו מכם שלשה דברים אלו ואחרז מקטרוגי, ואלו הם: שבת ומילקה ותורה. מיד השיב לה הרב הנזcker למלחה: יאבדו הם כהגה וכגהנה ולא תבטל אותן אחת מתורתנו הקדושה, חיללה. הרי תבין ותדע, שככל הקבלות שנטתי לך עד הנה אמרת, ולמוד תורה נזcker הוא ליצר-הרע ולטרא-אַחֲרָא סמן המות, ולאחינו בית-ישראל הוא שם החיים.

והגה תראה, שחרבן בית קדשו ותפארתנו ונשגבינו

מארצנו היה בעון בטול-תורה, כמו שמאמר בתורתנו הקדושה (דברים כט. כג-כד): "וְאָמַרְתָּ כָל-הָגּוֹים עַל-מָה עֲשָׂה הָיָה כִּכְה לְאָרֶץ הַזֹּאת וְגֹרֵי וְאָמַרְתָּ עַל אֲשֶׁר עָזַבְתָּ אֶת-בְּרִית הָיָה אֱלֹהִים אֲבָתָם", ו"בְּרִית" האמור שם הינו תורה. והנה באמת מצינו, שיותר הקדוש-ברוך-הוא על עבודה זרה וגלוי-עריות ושפיכות-דם, ולא יותר על מסאה של תורה, שנאמר (ידmia ט. יב): "עַל-עֲזֹבָם אֶת-תּוֹרַתִּי", ובפרוש צוח הנביא (שם ט. יא): "וְאָתִי עָזַבְתָּ וְאֶת-תּוֹרַתִּי לֹא שִׁמְרָתִי", ורקשו חכמינו זכרונם לברכה (ירושלמי חנינה, פרק א, הלכה ז): "הַלּוֹאִי אָתִי עָזַבְתָּ, וְאֶת תּוֹרַתִּי שִׁמְרָתִי". נמצא, כל הטעש שכעס הקדוש-ברוך-הוא על עמו ישראיל הוא בשבייל התורה, כי בכל פעולה אין מי שיבין שרש הפעלה, איוכותה ומהותה, כי אם הפועל בעצמו הוא מבין הפעלה, איוכותה, ולאיזה דבר פועל הפעלה זאת. לכן הקדוש-ברוך-הוא שהוא הפועל כל הפעולות, יודע שעסוק התורה הוא ראש לכל התקונים, לכן הזהיר עליו בפה פעמים, וכעס עליינו כל הטעש זה על אשר עזב את תורתו.

והנה כלל זה הוא בידינו, שכל דור שלא נבנה בית-המקדש בימיו לא נחרב בימיו (ירושלמי יומא פ"א ה"א), מאחר שהמה בעלי בחירה והיו יכולים לפעול במעשייהם הטובים שיבנה בית-המקדש ולא עשו, לכן מעלה עלייהם כאלו נחרב בימיהם. בן הדבר זה, מאחר שלנו מפט הבחירה למס ברע ולבחור בטוב ולעשות תקונים גדולים על ידי עסוק תורתנו, ואין לנו עוסקים, נמצא אנו הגרמא בזקין שהסתרא-אחר מ慷慨ת, חס וחיללה. בפרט למוד חכמת האמת, הוא למוד הקבלה, הוא ראש לכל

התקונים, כמו שאמר הרב הקדוש רבי שמעון בן-יוחאי, זכרונו לברכה, בפה מלא: "דביה יפקון ישראל מגלוותא", בזכות למוד הקבלה יצא ישראל מן הגלות.

רְהִנֵּה זוֹת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר נָתָנוּ בָּהּ הַמְלָאכִים בְּאַמְרָם (מהליכים ח.ב): "תָּנָה הַזְּךָר עַל-הַשְּׁמִים" - על הקבלה אמרו, כי אין לומר על פשוט התורה, וכי לא ידעו שאין שיח ביהם פשוטי התורה כמו שהשיב להם משיח? ואף-על-פייכן לא נתן הקדוש-ברוך-הוא להם אלא לישראל, וכל-כך למה? רק שיעיד עלי הקדוש-ברוך-הוא שעסק הלמוד זה הוא ראש לכל התקונים, והתקון אינו יכול להיות על-ידי המלאכים, כמו שהארכנו בפרקם הקודמים, מחתמת שאיןם בעלי בחירה, רק מה מה מקרים קודמים, אשר בשbill זה כתיב (וכירה ג.): "ונתתי לך מלחמים בין העמים האלה", ונקראים הם: "ונתתי לך מלחמים בין העמים האלה", ונקראים המלאכים "עמים", לאחר שהם עומדים תמיד במדרגה אחת, אבל בני-האדם מה בעלי בחירה, להם ישנה התקון על-ידי עסוק התורה, ולכון נתנה התורה לישראל דוקא, שעלי-ידם יהיו התקונים התקונים האלה.

יעוד נוכל לומר טעם אחר: מאחר שידעו שאם חטא איזי אין תברוא יכול לעשות תשובה בעורו, אשר בשbill זה אמרו בז'ר: "מפני שיבת תקים" (ויקרא יט, לב) מפני שיבת זה אמרו בז'ר: "מפני שיבת תקים" (ויקרא יט, לב) מפני שיבת הדקה. ופרשו המפרשים, שלא יאוחר זמן התשובה עד הזקנה, כי כיוון שהוא אדם בעת זקנותו, הוא דומה לאיש אחר וainו אותו איש שחטא, והתשובה צרכיה להיות דוקא על-ידי אותו איש שחטא, לך "מפני שיבת דקה",

כַּשְׁאַתָּה בְּבַחֲרוֹתֶךָ תָּקוּם מִשְׁנַת תְּרֵדָמָת הַבְּלִי הַזָּמָן לְהַתְעֹזֵר בְּתִשׁוּבָה בְּכָדִי שְׂתַחְיָה הַשְּׁבָה מַעֲלִיתָה. כֵּן הַדָּבָר הַזֶּה, כִּי כִּיוֹן שְׂתַחְלָת הַקְּלָקָל הִיה עַל-יִדִּי אָדָם, לְכֹה אֵי אָפָּשָׁר לְמַלְאָכִים שִׁיתְקָנוּ הַדָּבָר הַזֶּה מִה שְׁקָלָקָל הָאָדָם. וְכֹבֵר יִדְעָת שֶׁפֶל הַגְּשָׁמוֹת כָּלּוֹן הִיוֹן כְּלוֹלוֹת בְּנִשְׁמָת אָדָם הַרְאָשָׁׂוֹן, וְכַשְׁחַטָּא אָדָם פָּגָם אֶת נִשְׁמָתוֹ וְנִפְגָּמוֹ כָּל הַגְּשָׁמוֹת כָּלּוֹן, לְכֹה נִפְנִזְן הַתְּקוּן לִישְׂרָאֵל דְּנוֹקָא שִׁיתְקָנוּ מִה שְׁקָלָקָלוּ.

וְעַתָּה בְּנֵי-אָדָם, בֵּין תְּבִין אֶת אָשָׁר לְפָנֶיךָ. וְהַבְּטָן וְרַאֲהָ, שֶׁפֶל הַתְּקוּנִים הַגְּדוֹלִים הַמְּהֻמָּה תְּמַת יָדֵיךָ עַל-יִדִּי עַסְקָה הַתּוֹרָה וְחַכְמָת הָאָמֶת. וְהַגָּה הַחֲכָמָה הַזֹּאת בְּקָרְנוֹ-זְיוֹת הִיא מִנְחָת, וְאֵין דָוִרְשׁ וְאֵין מַבְקָשׁ. וְהַכְּתוּב מִכְרִיז (הושע ג, ה): "וּבַקְשׁוּ אֶת־הָאֱלֹהִים אֱלֹהֵיכֶם וְאֶת דָוִיר מִלְכָם", שֶׁלֹּא תְהִיה אֲצְלָכֶם פָּאָבֶדֶת שְׁאַינָה מִתְבָּקֵשׁ רַק פָּאָבֶדֶת הַמִּתְבָּקֵשׁ, דְּהַיָּנוּ שָׁאָרִיכִים אֲנוּ לְבַקֵּשׁ תְּקוּנִים שִׁיתְקָנוּ כָּל הַקְּלָקָלִים שְׁעַל-יִדְיֶיךָ יָבוֹא מִשְׁיחָנוּ. וְהַגָּה הַתְּקוּן הַזֶּה תְּמַת יָדֵינוּ, וְמָה נָעֲשָׂה לִיּוֹם פְּקָדָה? אָךְ כֹּבֶר אָמָרוּ חִכְמָינוּ זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָה (אבות פרק א, משנה ז): "וְהִוֵּי דָן אֶת כָּל הָאָדָם לְכַפְּזִכּוֹת". וְהַגָּה יִשְׁבַּאת אֲחֵינוּ בֵּית־יִשְׂרָאֵל כִּמָּה כְּתָות, כְּתָות מִכְתָּות שְׁוֹנוֹת, כִּי כַת אַחַת אָמָרָת: "כְּבָד אֱלֹהִים הַסְּתָר דָבָר" (משל כי, ס), אֵין לוֹעַסְקָה בְּגִסְטוּרֹת. כִּת שְׁנִיה אָמָרָת: יִרְאָתִי לְגַשֵּׁת אֶל הַקְּדָשָׁה מִפְנֵי הָאָשָׁה הַגְּדוֹלָה, הִיא הַקְּלָפָה אֲשֶׁר קָדְמָה לְפָרִי, וְהִיא הַוּלָכָת סְבִיב הַקְּדָשָׁה לְצֹודֵץ יִדְנְפָשׁוֹת עֲנִיּוֹת אֲמָלְלִים, כִּאֲשֶׁר נִצְׁוּדוּ אֲנָשִׁי רְשָׁע וְפָשָׁע הַהוּלָכִים אַחֲר טָעוֹת הַצְּבִי, אַחֲר נָאוֹף וְגַהּוֹף, וַיַּלְכְוּ וַיַּעֲבְדוּ אֱלֹהִים אַחֲרִים וְכּוֹפְרִים בְּאֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל וְתֹרְתָהוּ. וְהַגָּם שִׁיַּשׁ בָּהּ חִכְמִים מִחְכָּמִים

בהתורה, אף-על-פי-כן כשבנכנו בפרק "ס נפגעו, שפגעה בהם הפטרא-אחרא, והטטה את לבם בהראות להם השקר פאהמת, ובהפכה דברי אללים חיים, וכל שקר שאין אומרם אמת בתקלה, איןו מתקים. בכלל כן הם תולים באילן גדול, מאמרי הרב הקדוש רבי שמעון בן-יוחאי זכרונו לברכה, ומהפכים הקערה על פיה, ותולים בוקי סרייקי באשי רברבי, דברי הרב הנזכר למטה, ובשביל זה אין אלו רוצים לגשת כונתנו לשם שמים. ובת שלישית אומרת: מה מאד חשקה נפשנו ללמד החכמה הזאת, אך מחתם עמק המשג וקצר דעת המשיג, אין אני יכול ללמד החכמה הזאת. ומה ששלש כתות ליום-הדין לאמר שהדין עמן. ואני אומר אם לדין יש תשובה, לכל כת ובת תשובה הרואיה לה. [הכת הראשונה] נסתירה טענתם, כמו שסביר בהקדמת ספר הזהר הקדוש, פסק הגאון מוריינו הרב רבי יצחק דלטاش, וגם-פכו הארכתי בזה העניין בהקדמת חבורנו ספר "קנאת ה' צבאות", ממש תראה שאין בדבריהם ממש. ודברי הכת השניה נסתרו מתקוף חבורנו ספר "קנאת ה' צבאות" הנזכר למטה, ממש תראה בדברי כת הטוענים הופרים באללים חיים הפה הבל הבלים שאין בו ממש, ודברי הרב הקדוש רבי שמעון בן-יוחאי, זכרונו לברכה, מה צודקים, וישראלים דרכיהם צדיקים ילו בם, ופושעים יכשלו בהם. ולטענת הכת השלישית, גם שאין זו טענה: בשビル שאין מבין לך לא יהא רוצח להבין? הלווא לא עלייך למחר! וכתיב (יהושע א. ח): "וְהִגִּתْ בָּו יוֹמָם וְלִילָה", ולא כתיב: "וְהִבָּנָתْ בָּו יוֹמָם וְלִילָה". אם תבין -

תבין, ואם לאו - שכר הלמוד בידך. והא ראייה מספר הזהר, שאף-על-פי שאין מבין הלשון, מסgal לנטשה. אף-על-פי כן היעילתי תרופה למפתם, וחברותי אצל חبور זה מה שמצאת בכתב ישן נושא קל"ח פתحي חכמה, ומה מפתחות גדולים לחכמת האמת. אך כלל זה נקט בידך: למגmr וחדר למסבר. תחלה תראה להבין פרוש המלות, ואחר-כן תחזור להבין הדברים על אמתם. וכשיהיו ה"קל"ח פתحي החכמה הנזכרים לעלה שגורים בפיק ובלבבך, אוי תלך לבטח בכל ספרי חכמת האמת ותבין כל דבר על בריו, ותזכה לביאת הגואל במרה בימינו, Amen כן יהיה רצון סלה.

לא ימש מליב האדם בטחון השם יתברך ותוחלת אליו. כמו שנאמר (קהלים סב, ט): "בטחו בו בכל-עת", ונאמר (שם קל, ח): "נפשי לאני, משمرים לבקר". ולפי רב היראה יצחק הבטחון, שנאמר (שם קטו, יא): "יראי ה' בטחו בה". וכבר היאר לנו פתח דברינו במצוות היראה ועובדת, כמו שנאמר (מלכי ג, ככ): "זכרו תורה משה עבדי, אשר צויתי אותו בחרב על-כל-ישראל חוקים ומשפטים". גם זההירנו במקרא זהה לזכור דברי התורה ומהcout, כי הזכירה מביאה לידי עשרה, כמו שנאמר (במדבר טו, מ): "למען תזכיר ועשיתם". ובגלל הדבר הזה יבוא אליו הنبي, כמו שנאמר (מלך ג, כט): "הנה אנכי שליח לכם את אליה הنبي וגוי". על-כן יש לנו להזכיר איש את אחיו ואת רעהו דברי תורה אלהינו. וכל ישראל ערבים זה זהה. ונאמר (ישעה מא, ו): "איש את-רעשו יעוזו ולאחיו יאמר חזק".